

"Te kuljette eksyksissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa." (Matt.22:29)

Petri Välimäki

KRISTITTYJEN YHTEYS – TODISTUS MAAILMALLE

Rakkaat kristityt, sisaret ja veljet! Tämän kerran aiheemme vie meidän todella syvälle, voisi sanoa että se vie meidät monin tavoin suorastaan kristinuskon ytimeen. Samalla se viittaa hyvin käytännölliseen ja tärkeään haasteeseen, jonka Vapahtaja itse esittää koskettavimmalla mahdollisella tavalla: Hän rukoilee sitä!

Luemme Johanneksen evankeliumista, luvusta 17 ns. ylimmäispapillisesta rukouksesta. Rukoiltuaan opetuslasten puolesta, Jeesus jatkaa rukousta liittäen sen nyt myös kaikkiin niihin, jotka heidän sanansa kautta uskovat Häneen – siis kaikkien uskovien puolesta, meidänkin.

"Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun.

Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä Isä olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut. Sen kirkkauten, jonka sinä olet antanut minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua. Isä, minä tahdon, että ne, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä missä minä olen. Siellä he näkevät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista.

Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen, ja nämä, jotka ovat tässä, ovat tulleet tietämään, että sinä olet lähettänyt minut. Minä olen opettanut heidät tuntemaan sinun nimesi ja opetan yhä, jotta heissä pysyisi sama rakkaus, jota sinä olet minulle osoittanut, ja jotta minä näin pysyisin heissä." (Joh. 17:20-26)

Tässä hetkessä, juuri ennen Vapahtajan vangitsemista ja ristin tapahtumia, Jeesus aivan viimeiseksi rukoilee epäilemättä tärkeimpien mahdollisten Hänen sydämellään olevien asioiden puolesta. Mitkä asiat tuollaisessa tilanteessa siis nousevat esiin.

Ensimmäiseksi Hän pyytää, että me kaikki olisimme yhtä. Sitten Hän liittää siihen maailman uskon. Aivan huikeaa, on, että Hän sanoo Jumalan rakastavan meitä suorastaan niin kuin Isä rakastaa Jeesusta itseään. Ja vielä, Hän rukoilee, että me pääsisimme Hänen luokseen. Jeesuksen sydämellä on meidän iankaikkinen osamme ja Jumalan Isän rakkaus: että se saisi tulla osaksemme jo täällä ja yhdistää meidät myös keskenämme. Lisäksi Hänen sydämellään ovat ne ihmiset, jotka eivät vielä tunne Häntä. Se, että hekin meidän rakkautemme ja yhteytemme sekä todistuksemme kautta tulisivat tuntemaan Hänet. Itse asiassa tässä ajallisesti pienessä, mutta merkitykseltään tavattoman suuressa, hetkessä on niin monta suurta asiaa, että meidän on syytä pysähtyä miettimään niitä kutakin hiukan erikseen.

”ETTÄ HE OLISIVAT YHTÄ”

Kun katsomme tarkemmin tätä kohtaa, voimme havaita hämmästyttävän asian. Jeesus rukoilee nimittäin yhä uudelleen samaa asiaa. Hän pyytää tuossa rukouksessa kaikkiaan ainakin neljä kertaa ”että he yhtä olisivat.” Tämä yhteys on siis jotain niin arvokasta, että Hän pyytää sitä yhä uudelleen. Kun muistamme vielä, että Jeesus on Raamatun mukaan aivan sama rakastava Vapahtaja yhä, tänäänkin, voimme ymmärtää, että Hän varmasti tahtoo tätä asiaa edelleen – aivan yhtä paljon.

Mielestäni tätä voi ajatella tavallaan jopa profetiana. Raamattuhan kertoo selkeästi, että sen mitä Jeesus anoo Isältä, Hän myös antaa. Voimme edes kuvitella, ettei Isä vastaisi tähän Pojan toistuvaan pyyntöön. Meillä on siis varsin hyvä syy uskoa, että ennen kuin tulee loppu, tapahtuu erittäin merkittävä Jumalan lasten yhdistyminen. Toiset näkevät tässä vain hengessä jo toteutuneen yhteyden. Samoin moni painottaa sitä tavattoman tärkeää lähtökohtaa, että Jeesus rukoilee meille yhteyttä Jumalan kanssa ja Hänessä. Vaikka nämäkin näkökulmat ovat tietysti hyvin tärkeä osa tätä rukousta, niin Jeesuksen rukoukseen sisältyy lisäksi myös se, että ”maailma uskoisi.” Saamme siis hyvällä syyllä odottaa niin suurta yhteyttä, että jopa maailma sen havaitessaan ymmärtää ja uskoo sen tähden Jeesukseen. Kun Jumalan rakkaus ei esiinny vain sanana, vaan konkretisoituu näkyvänä todellisuutena, rakkautena, silloin maailma uskoo. Uskon, että ennen loppua tulee vielä todella suuri herätys, jonka yksi keskeinen piirre on, että siihen liittyvä rakkauden sanoma ja sitä vahvistava armon, laupeuden ja voiman todellisuus ylittävät monin tavoin kirkkokunta- ja seurakuntarajat. Meitä kaikkia yhdistävät ydinasiat nousevat tärkeämmiksi kuin erottavat tekijät.

Mikä meitä erottaa?

Henkilökohtaisesti olen saanut armon elää varsin läheisessä yhteydessä eri suuntia edustaviin kristittyihin heti uskoontuloni alusta lähtien. Siitä olen kyllä Jumalalle erittäin kiitollinen. Tätä edelsi kuitenkin aika, jolloin en vielä itse ollut uskossa ja ajattelin, että se olisi kuin lottovoitto, että osuisi oikeaan porukkaan, jos tulisi uskoon. Niitä erilaisia porukoita kun oli tuolloisen käsitykseni mukaan niin paljon, ettei sitä voi mistään tietää, mikä niistä nyt sattuisi se oikea olemaan.

Kun sitten sain tulla tuntemaan Jumalan rakkautta ja Vapahtajan valtavaa armoa, siihen liittyi myös se, että ammatissani päädyin Kriisipalvelun toiminnanjohtajaksi. Kriisipalvelu oli säännöissään kristilliseen uskoon sitoutunut yhdistys, mutta ei mihinkään tiettyyn kirkkokuntaan tai suuntaukseen. Niinpä tein työtä yhdessä erilaisten luterilaisten kanssa yli herätysliikerajojen, helluntailaisten kanssa, Vapaakirkossa, metodistien kanssa, Pelastusarmeijassa ja ylipäätään monenlaisten erilaisten kristillisten järjestöjen ja suuntien kanssa. Näissä yhteyksissä olen viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana tullut vakuuttuneeksi siitä, että meillä todella on vakaa yhdistävä perusta. Mikä siis vielä erottaa, miksi kristityt ovat niin erillään monin paikoin, yhdistävästä perustasta huolimatta?

Asiaan liittyy tavallaan kaksi erilaista puolta. Toinen on se, mitä ihmiset tekevät ja toinen se mitä Jumala on tehnyt ja tekee. Maailmassa on tuhansia erilaisia kristillisiä tunnustuskuntia ja suuntauksia. Se, miten ihmiset elävät uskoaan todeksi ja mitä ihmiset tekevät, on kaikilla erilainen. Jos sitten kysyn joltakulta, miksi tämä asia on näin tai näin ja eritavoin kuin muualla, kaikilla on yleensä (lähes aina) sama vastaus: ”Niin, niin mutta tämä meidän perustuu Raamattuun.” Ja silti kaikilla on aivan erilaiset tavat. Eikä tämä välttämättä ole niin paha asia, tai ehkä se ei ole ollenkaan paha. Niinhän meidän pitääkin tehdä. Perustaa uskomme ja sen toteuttamisen tavat Raamattuun. Eikä Raamattu ole sellainen kapea putki, johon ei mahtuisi rikkautta ja erilaisuutta. Kyllä Jumala on jättänyt sinne tilaa monenlaisille käytännöille ja toimintatavoille, erilaisten ihmisten erilaisille näkemyksillekin.

Tällaiset erot koskettavat hyvinkin monenlaisia pienempiä tai suurempia asioita ja käytännöllisiä toimintatapoja tai erilaisia sävykysymyksiä, jotka monesti ovat kuitenkin tulleet kovin tärkeiksi omaksujilleen. Toiset rukoi-levat kädet koholla karkeloiden ja painottavat sitä, toiset taas hyvinkin mollisävyssä ja polvillaan usein melko runsaasti samalla anteeksipyytäen. Kolmannet tavoittelevat sellaista asiatyyliä, rukoillen hiukan kuin liikeneuvottelussa asioita kuvaten. Neljännet käyttävät erilaisia kaavoja, joita toki niitäkin on sitten kovin monenlaisia. Sitten on monia eroja siinä, mitä pidetään suotavana. Ne näkemykset voivat liittyä hyvinkin yksityiskohtaisiin asioihin. Joidenkin mielestä television katsominen on perin arveluttavaa tai jopa selkeästi kiellettyä. Jotkut katsovat televisiota ilmaan minkäänlaisia omantunnon tuskia. Jotkut kokevat tanssin pahaksi asiaksi, toiset taas tanssivat ja kiittävät tanssiessaan Jumalaa. Jotkut sallivat meikkauksen, toiset eivät. Joillekin tietty ni-

menomainen laulu- tai virsikirja on oikeastaan se ainoa oikea kirja. Tällaisten erojen kuvausta voisi jatkaa vaikka miten pitkään.

Sitten on sellaisia usein vakavammiksi ja suuremmiksi koettuja eroja, esimerkiksi kasteeseen liittyen. Toiset kastavat pienenä ja katsovat esimerkiksi Matteuksen evankeliumiin vedoten, että lapset voidaan kastaa pienenä ja sitten myös opettaa Jeesuksen tuntemiseen. (Matt. 28: 18-20). Toiset taas katsovat esimerkiksi Markuksen evankeliumiin vedoten, että pitää kastaa isona tai aikuisena tai niin kuin he itse heti tähän lisäisivät, uskovina. (Mark. 16:15-16). Tällaisia vakavina pidettyjä teologisia näkemyseroja liittyy myös siihen, keiden katsotaan olevan soveliaita nauttimaan Herran ehtoollista. Näistä ja monista muista opillisista kysymyksistä on tehty tavattoman paljon kirjoja ja teologiaa ja ilmeisesti tullaan tekemään jatkossakin. Näihin liittyen sen, joka tahtoo rakentaa yhteyttä, eikä hajottaa, on syytä olla hyvin harkitsevainen, jopa varovainen.

Jumalan kiitos on kuitenkin olemassa jotain, joka voi (tai ainakin voisi) yhdistää kaikkia uskovia Jumalan lapsia kaikkialla maailmassa – joka ainoassa kristillisessä seurakunnassa.

Mikä meitä yhdistää?

Kun ei katsota siihen, mitä ihmiset tekevät tai painottavat, vaan siihen, mitä Jumala on tehnyt ja mitä Hän tekee, voimme löytää jotain tavattoman arvokasta ja kaikille Jumalan lapsille – Jeesukseen Kristukseen uskoville ihmisille - yhteistä. Tällaisia yhdistäviä tekijöitä ovat esimerkiksi:

- * Että Jumala lähetti ainoa Poikansa maailmaan rakkaudessaan meitä kohtaan. (Joh. 1:1 - 18, 3:16 - 17, Ef.2:4 - 7, 1 Joh. 4:10)
- * Jeesuksen oma vanhurskas elämä, se, että Hän opetti meidät aivan uudella ja ainutlaatuisella tavalla tuntemaan Jumalan rakkautta, voimaa, pyhyyttä ja armoa sekä sanoin että teoin. (Kaikki evankeliumit)
- * Jeesuksen ristinkuolema meidän syntiemme sovituksiksi, eikä vain meidän, vaan myös koko maailman syntien. Hänen ruumiinsa ja verensä uhri. (Joh. 6:47 – 58, 2 Kor. 5:18 - 19, 1 Joh. 2:1 - 2, Room. 3:23 - 25)
- * Jeesuksen ylösnousemus, se, että Hän on mennyt taivaaseen ja on nyt Jumalan edessä meidän hyväksyäksemme. (Kaikki evankeliumit, 1 Kor. 15:3 - 8. Hebr. 9:24, Ef. 1:15 - 23)
- * Nyt Jumalan Pyhä Henki on tullut tänne meidän luoksemme. Hänessä Jumala ja Jeesus itse on kanssamme. Usko kolmiyhteiseen Jumalaan, Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen. (Joh. 14:15-20, Matt. 28:18 - 20, 2. Kor. 13:13)
- * Se, että nyt Jeesukseen Kristukseen uskova saa iankaikkisen elämän uskon kautta Häneen. (Joh. 3:16, Apt. 2:21, Room. 10:13 Ef. 2:8 - 9, Hebr. 7:25)

Nämä ovat asioita, jotka yhdistävät meitä kaikkia. Menemme mihin tahansa, missä on Jeesukseen uskovia Jumalan lapsia, siellä melko pian tulee vastaan myös tämä usko. Kiitän suuresti Jumalaa siitä armosta, että olen saanut kokea jotain tästä yhä uusissa ja uusissa seurakunnissa ja suunnissa vieraillessani. Samoin Perheniemen opistolla, jolla nykyään työskentelen, saamme kokea tällaista yhteyttä varsin laajasti. Itse asiassa on kuitenkin kysymys vielä paljon laajemmasta yhteydestä kuin mihin me ehdimme tutustua.

Sen lisäksi, että tämä usko yhdistää vaakasuurassa erilaisia kristittyjä läpi historian, se yhdistää myös syvyyssuunnassa kristittyjä läpi historian. Mielestäni tämä usko on kohtakohdalta jo Vanhan testamentin profetioissa etukäteen kerrottuna. Uudessa testamentissa se on jokaisessa evankeliumissa sekä varsin laajasti sen kirjeissä kuvattuna. Se on perustana vanhan kirkon uskontunnustuksissa, kuten Apostolisessa uskontunnustuksessa, Nikean-Konstantinopolin uskontunnustuksessa tai Khalkedonin kristologisessa uskonmääritelmässä jne. Eikä se suinkaan ole yhteinen vain aikaisemmin mainituille Suomessa yleisille suuntauksille, vaan myös katolisille uskoville, ortodoksi-uskoville, presbyteereille, baptisteille ja mihin suuntaan tahansa kuuluville Jeesukseen Kristukseen Herranaan ja Vapahtajanaan uskoville ihmisille. Uskon, että tosiasiallisesti kristillisellä uskolla on laajempi ja vankempi yhdistävä perustus kuin yhdelläkään uskonnolla tai filosofialla tässä maailmassa.

Mikä kaikkein tärkeintä ja upeinta, Raamatun mukaan tähän yhdistävään osaan sisältyy jo täysi, iankaikkinen pelastus. Muistathan mitä Raamattu selkeästi lupaa. **”Hän (Jeesus) myös voi täydellisesti pelastaa, ne jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.”** (Vrt. myös Joh. 3:16, 10:9, Room. 10:13, Ef. 2:8-10, 1 Joh. 5:9-13) Eivät nämä lupaukset kohdistu mihinkään suuntauksiin, toimintatapoihin, sävykysymyksiin tai näkemyksiin, vaan suoraan ja nimenomaan Jeesukseen Kristukseen, meidän Vapahtajaamme ja Herraamme. (1 Kor. 3:11) Näin minä uskon ja olen siitä tavattoman kiitollinen. Kuitenkin, tämä haastaa meitä myös kasvuun ja palveluun.

Jumalan sana ja rakkaus haastavat meitä kasvuun

On mielenkiintoista havaita, että apostoli Paavali pitää yhteyttä mitä selkeimmin kasvukysymyksenä. Korinttilaisille lähettämässään kirjeessä hän moittii heitä, että he ovat vielä ”lihallisia”, kuin pieniä lapsia Kristuksessa, kun yksi on toisen puolella ja toinen toisen, kuka kenenkin. (1 Kor. 3:1-4)

Siis jo silloin oli ihmisten perässä tapahtuvaa puolueiden perustamista. Apostoli vahvasti kieltäytyy suostumasta tällaisten puolueiden keulakuvaksi, vaikka hänelle sellaista tehtävää tarjotaankin. (1 Kor. 1:10-15) Sen sijaan hän kuvaa omaa osaansa ja palvelutehtäväänsä yhtenä monista ja alleviivaa vahvasti sitä, että ainoa perustus on Jeesus Kristus. **”Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on ja se on Jeesus Kristus.”** (1 Kor. 3:5-11)

Edelleen on ilmeisen totta, että meidän ”lihallinen” puolemmme (tai vanha luontomme, kuten uusi käänös tässä kohdin sanoo), haluaa nostaa raja-aitoja, ”ainoita oikeita” tapojamme ja näkemyksiämme sekä asettaa ne usein vielä vastakkain toisten kanssa. Jumalan Henki todistaa Jeesuksesta. (Joh. 15:26) Hän myös muistuttaa meitä siitä, mitä Jeesus itse on opettanut. (Joh. 14:26) Siihen sisältyy myös se, mitä Jeesus opetti kristittyjen yhteydestä. (Joh. 17:20-26.)

Kun saamme kasvaa ja rakentua ”Hengessä”, voimme huomata, että, meillä on sittenkin paljon enemmän yhteistä. Jumala itse opettaa meille sitä, mikä yhdistää meitä kaikkia. Vieläpä paljon syvemmin kuin inhimillinen ajatus voisi edes kunnolla aavistaakaan. Me emme vain ole saman ”uskonnon edustajia”, vaan paljon enemmän. Jumalan silmissä me olemme samaa perhettä, Jumalan omia lapsia.

”Niin te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.” (Ef. 2:19-22)

Meillä on myös yhteinen tehtävä

Uudessa testamentissa emme siis näe missään kohdin mitään kirkkokuntarajoja, ja alustavatkin sellaisten pystytysyritykset torjutaan. Sen sijaan näemme yhden Jeesuksen Kristuksen seurakunnan. On vain yksi Kristuksen ruumis. Siihen kuuluvat kaikki Hänen omansa, armosta elämän saaneet ja vastaanottaneet Jumalan lapset. (Joh. 1:12, Ef. 4:1-7) Älköön tätä kuitenkaan käsitetä niin, että meidän tulisi sotia olemassa olevia seurakuntia tai niiden paimenia vastaan. Ei. Ei Jumalan sana niin opeta. Se opettaa meitä palvelemaan ja rakentamaan Jumalan seurakuntaa. (Ef. 4:10-16) Uskon, että me palvelemme kristittyjen yhteyttä paljon paremmin kunnioittamalla ja rakastamalla niitä seurakuntia ja paimenia, jotka Jumala armoissaan on meille suonut. Emme suinkaan perustamalla taas uutta ”yhteiskristillisten puoluetta..” (1 Kor. 1:12)

Sen sijaan voimme keskittyä palvelemaan ja välittämään meitä kaikkia yhdistävää evankeliumin armon sanaa Jumalan armosta ja rakkaudesta Jeesuksessa Kristuksessa. Siitä me kyllä saamme erinomaisen esimerkin ja opetuksen Uudessa testamentissa. Siellä me näemme hyvin määrätietoisesti lahjoillaan palvelevan ja evankeliumia välittävän seurakunnan. (Apt. 4:10 - 13, 2 Tim. 4: 1 - 7) Sama pelastustahto oli alussa kuvatussa Jeesuksen rukouksessa. ”että maailma uskoisi.”

Sen vuoksi Jumala lähetti meidät kertomaan sitä. Kaikissa neljässä evankeliumissa sekä Apostolien teoissa on kerrottu ylösnousseen Jeesuksen meille antamasta lähetyskäskystä. (Matt. 28: 18 – 20, Mark. 16: 15 – 20, Luuk. 24: 44 – 49 + Apt. 1: 8, Joh. 20: 21- 23) Kukin niistä kuvaa asiaa hyvin tärkeäksi. Samoin koko Raamattu julistaa sen valtavaa merkitystä, että ihmiset saisivat tulla tuntemaan Vapahtajan. Ja nimenomaan meille, Hänen seurakunnalleen annetaan valtavan tärkeä yhteinen tehtävä julistaa sitä sekä kehottaa sen vastaanottamiseen. (2. Kor. 5:18 – 6:2) Eivät kaikki ehkä ole evankelijoita, mutta kaikki voivat joillakin omilla tavoillaan ja lahjoillaan osallistua tähän yhteiseen tehtävään. Yksi rukoilee, yksi tukee käytännön palvelun kautta, yksi kuuntelee ja jakaa kuormaa, yksi tukee taloudellisesti, yksi opettaa, paimentaa, laulaa tms, joku lausuu runoja, joku johtaa, joku hoitaa markkinointia jne. Erilaisten mahdollisuuksien kirjo on valtava. Halukas ja rakastava sydän löytää kyllä itselleen aitoja ja todellisia mahdollisuuksia olla mukana yhteisessä asiassamme.

Keskittykäämme siis siihen, mikä on olennaisinta: Rakkauden palveluun, kukin niillä lahjoilla, joita Jumala on hänelle antanut (1 Piet. 4:10) sekä evankeliumin sanoman eteenpäin viemiseen pelastukseksi niin monille kuin ikinä mahdollista on. Tehkäämme tämä kaikki pyrkien parhaamme mukaan samalla rakentamaan Kristuksen seurakunnan yhteyttä. Kun rakkaus ja totuus kohtaavat, siellä on valtava voima. Rakkaus ilman totuutta on usein jonkinlaista sentimentaalista tunteilua, totuus ilman rakkautta voi olla joskus jopa julmuutta.

Raamatussa rakkaus ja totuus kuuluvat yhteen. Rukoilkaamme sitä, niin että se heijastuisi myös yhteydesämme veljiin ja sisäriin, jopa niihinkin, jotka ovat jostakin asiasta kanssamme eri mieltä. Vapahtajan mukaan juuri se on Hänen tahtonsa mukainen erityinen Hänen omiensa tuntomerkki.

”SIITÄ KAIKKI TUNTEVAT TEIDÄT MINUN OPETUSLAPSIKSENI, JOS TEILLÄ ON KESKINÄINEN RAKKAUS” (Joh. 13:34-35)

Ottakaamme näin tärkeä asia todella vakavasti ja pyrkikäämme kaikin tavoin siihen. Ei kuitenkaan lainalaisen pakon vuoksi, vaan armon kalliolta käsin. (Ef. 2:8 – 10) Sen tähden, että Hän itse rakastaa meitä, ja sen vuoksi, koska asia yksinkertaisesti on niin tärkeä - **”ETTÄ MAAILMA USKOISI”**

Petri Välimäki
rehtori
pastori-evangelista, TM
Perheniemen evankelinen opisto
petri.valimaki@perheniemi.com